

Deu anys de policia autonòmica del Principat

Records de mosso

Amb motiu del desè aniversari de la policia autonòmica de Catalunya, EL TEMPS ha volgut fer un recorregut per aquests anys d'història a través del testimoni personal de dos mossos de la primera promoció. Deu anys d'història interna.

El nou edifici central dels mossos a Barcelona té 14.000 m².

CARME PUÉRTOLAS

Jo havia acabat el servei i no tenia feina. Un dia abans que es tanqués el termini, mon pare es va assabentar que havien convocat una promoció per a entrar a formar part del cos de mossos d'esquadra. M'hi va inscriure i després em va trucar per dir-m'ho. Em va semblar bé". Agost del 1982. En Ricard P. tenia 22 anys i l'expressió "mosso d'esquadra" li feia so de tot menys de policia. Li semblava recordar, això sí, que els mossos eren uns individus uniformats que algun cop havia vist a la porta de l'edifici de la Diputació de Barcelona. No podia ni imaginar-se que darrere aquella singular oferta professional hi havia una decisió política d'alta volada: dotar Catalunya d'un cos de policia propi. Era el primer govern Pujol, el primer escollit democràticament pel poble per dirigir Catalunya. Tocava aixecar l'autonomia, i es va fer pràcticament del no-res. Una època tremendament suggestiva per a qualsevol governant: la possibilitat de crear, partint de zero i sense haver d'esmenar els errors dels qui t'han precedit. S'inauguren TV3 i Catalunya Ràdio, s'aprova la primera Llei de Normalització Lingüística, s'edifica una administració... i es fa una policia, una de les expressions més palpables de qualsevol poder amb cara i ulls. Però en aquest cas no es va partir ben bé de zero, perquè es va decidir que la base inicial de la futura policia catalana fos el cos de mossos d'esquadra, que en aquell moment era integrat per unes desenes d'homes amb funcions merament decoratives i dependents de la Diputació de Barcelona. Hom preferí de donar continuïtat a un nom i a un cos històric, prescindint d'altres consideracions, com ara la nul·la tradició nacionalista d'aquell petit nucli o les simpaties franquistes de molts dels integrants (situació que es va posar de manifest el 23-F, quan alguns d'ells no van mostrar la deguda fidelitat al president de la Generalitat).

A diferència del Ricard, en Carles G.

Alfons Cano: "La situació ha tocat fons"

Membre de la segona promoció de mossos i president de la Unió de Policia de Catalunya (UPC), sindicat nacionalista del cos.

—*Deu anys després, ¿s'han complert les expectatives que s'havien marcat els primers mossos d'esquadra?*

—Més aviat no. La policia autonòmica s'ha fet durant aquests deu anys a base de renúncies. Hi ha gent que estava molt engrascada en aquest projecte de futur. Alguna d'aquesta gent ha deixat aquesta lluita romàntica i han decidit de limitar-se a fer les vuit hores de feina, a funcionaritzar-se. És gent que hi ha deixat moltes hores, moltes il·lusions, però que no es vincula més enllà del compromís estrictament contractual. Estan en una mena d'exili interior: són policies autonòmics, però no militen de policia autonòmic, si es pot dir així. També s'han donat casos de gent que ha demanat excedències per passar al món privat. I altres senzillament ens hem tornat més pragmàtics.

—*¿Com podries definir l'estat d'ànim dels membres més antics del cos?*

—Anys enrere vam dir que ens sentíem enganyats. Després vam dir que estàvem desencisats. I ara jo et diria que gairebé no hi ha estat d'ànim, la situació ha tocat fons. També és veritat que l'estat d'ànim varia, depèn de la situació personal de cadascú. Qui ha pogut promocionar-se i fa una feina que li agrada en farà una valoració positiva. Qui no ho hagi aconseguit, serà molt més pessimista.

—*¿Continueu denunciant la manca d'un model de policia clar?*

—Ens agradaria que la celebració dels deu anys servís per a replantejar el model de policia. L'any 1986 en va aprovar un el Parlament de Catalunya, però la pràctica ens demostra que no és més que paper

Alfons Cano, president de la UPC.

C. PUERTOLAS

mullat. Continuem sense poder actuar com a policia judicial, excepte en temes de menors, joc i poca cosa més.

La constatació més gràfica del desgavell policíac és el sistema de vigilància de la seu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, on cohabitaven tres cossos de policia diferents: mossos, policia i guàrdia civil, amb la consegüent triplicació de costos, infraestructura, xarxa de telecomunicacions i organització administrativa. Hi deu haver qui fins i tot digui que això és el sùmmum de la coordinació policíaca, però la veritat és que una cosa com aquesta no passa enlloc.

—*¿El model basc de substitució és aplicable a Catalunya o cal deixar-ho córrer?*

—Fins que no ens n'ensenyin un de millor, com a sindicat nacionalista entenem que és un punt de referència molt important.

—*Però aquell model respon a una realitat molt específica, ¿no?*

—Les persones que diuen que l'Ertzainta-

za ha anat endavant perquè hi ha el problema de terrorisme potser legitimen inconscientment el terrorisme. ¿Què volen dir? ¿Que si aquí hi hagués terrorisme tiràriem endavant en una sèrie d'aspectes? Per nosaltres aquests arguments són una excusa per a amagar la falta de voluntat política.

—*Potser és que la gent a Catalunya no reclama una policia pròpia...*

—¿Quanta gent fa onze anys reclamava la importància de tenir TV3 i Catalunya Ràdio? Ningú. En canvi, si ara desapareguessin el forat es notaria. El ciutadà el que vol és un bon servei.

—*¿Quina valoració feu del fet que prop del 80% de les últimes promocions de mossos vagin destinades a vigilar presons?*

—La consellera de Governació s'ha limitat a complir els acords Pujol-Corcuera, que impliquen assumir la vigilància de les presons. Fins a cert punt, l'actitud de la consellera ajuda a situar-nos exactament allà on som, sense fer volar coloms. Ara sabem que per cada mosso que substitueix un policia o guàrdia civil a la garita d'una presó hi ha un policia o un guàrdia civil més que surt a patricular pels carrers de Catalunya. Nosaltres sempre hem dit: presons sí, però tota la resta també.

—*En les últimes promocions hi ha un nombre important d'aspirants procedents d'empreses privades de seguretat o de la policia i la guàrdia civil. ¿Us preocupa?*

—Si en aquests deu anys hagués existit una política coherent de formació del perfil dels comandaments, no ens preocuparia tant. Si el model policíac estigués ben definit, no ens preocuparia tant. De tota manera, no ens fa perdre la son. Hi ha coses més greus. I a més, confiem en la tria que es fa a l'hora de seleccionar els aspirants.

E. V.

era una mica més conscient d'on es ficava: "Em vaig assabentar de la convocatòria per un company que havia fet el soldat amb mi i que pensava presentar-s'hi. Jo tenia clar que si em feia mosso acabaria essent policia, però no tenia ni idea de les competències que tindríem ni del que fariem exactament". En tot cas, ni l'un ni l'altre no tenien allò que se'n diu vocació. "Els policies vocacionals —i en això coincideixen— no serveixen. Els agraden massa les armes i veuen delinqüents pertot arreu. Per a ser un bon policia t'ho has de prendre com una professió, no com una vocació". Que-

da clar, doncs, per si hi havia cap dubte.

LA IL·LUSIÓ

Després d'apuntar-se com a aspirants, no van tenir la primera notícia fins al mes de febrer del 83. Un telegrama els avisava de la realització de les proves físiques a les pistes esportives de la Zona Universitària de Pedralbes. Salt d'alçada ("s'havia de superar el metre vint, recorda Ricard), salt de longitud i enfil·lar-se per una corda. "La prova de la corda va ser un número, allà se'n van carregar la majoria. Quedaven enganxats a meitat de camí, així, mirant a

baix. ¡Quedaven així, cagats de por!". En Carles riu, i no és l'últim cop que ho farà durant la conversa.

Després va venir el test psicotècnic, a la Zona Franca —"interminable; a fora m'esperaven uns amics per anar a esquiar, al final tenia tanta pressa que encara no m'explico com el vaig aprovar" (Ricard)—, i per fi, al juny, el curs d'instrucció teòrica i física. Va durar set mesos. "Encara no érem ni mossos i ja fèiem feines de vigilància, normalment a TV3, que encara era al carrer de Numància, o a Catalunya Ràdio; també custodiàvem el repetidor del Tibidabo —recorden—. I ens feien participar en

esdeveniments importants, vestits de gala". En una d'aquestes ocasions va saltar el primer escàndol polític relacionat amb els mossos. Va ser l'Onze de Setembre del 1983. Un destacament de mossos feia guàrdia davant el monument a Rafael de Casanova quan un grup de manifestants va cremar una bandera espanyola. Ningú no va moure un múscul davant la il·legalitat. L'actitud dels mossos va escandalitzar la premsa i alçar el governador civil de Barcelona. L'afer de la bandera va portar cua durant setmanes. En Ricard aquell dia hi era. "Allà, s'hi van ajuntar molts factors. La majoria de nosaltres encara érem aspirants, i per molt que haguéssim volgut no hauríem sabut què fer davant un cas així. Tampoc ningú no ens va donar ordre d'actuar. I, a més, la veritat és que en aquella primera promoció tots érem nacionalistes; estic segur que molts aplaudien per dins".

L'anècdota serveix per a posar damunt la taula la significació nacional de la policia autonòmica. Els mossos com a símbol. "Els de la primera promoció ho teníem molt clar. La majoria sabíem que formàvem part d'un procés de reconstrucció nacional, altres simplement ho intuïem. Recordo com de vegades quan ens feien formar preniem actituds marcial, quasi militars, per demostrar que nosaltres érem més que una policia. I qui més s'ho creia era precisament el director general, en Sellarès. Ens feia formar, es posava allà al davant i ens feia autèntics mítings sobre la nostra feina, sobre el futur... Ens feia sentir part d'un projecte. Potser aquell va ser el moment que jo vaig tenir més il·lusió per tot el que feia".

Carles G., policia de Catalunya. Un orgull.

IN FRAGRANTI

En aquella primera època els serveis que realitzava la policia autonòmica eren principalment vigilàncies estàtiques, escortes i vigilància dinàmica de les línies dels Ferrocarrils de la Generalitat. A banda, hi havia les denominades patrulles: grups de reserva, que malgrat el que el nom indica, estaven quietes a la seu central esperant qualsevol avís per anar "a tapar forats" allà on es produís algun problema. I en l'ombra, l'escamot setze, dirigit pels ja cèlebres "mortadelos": embrió d'un servei d'informació i intel·ligència, format bàsicament per homes procedents de Convergència Democràtica de Catalunya. Precissament va ser un membre d'aquest grup, Antoni Tarrida, qui es va infiltrar en la

secta CEIS, en el que encara avui es recorda com una de les operacions més emblemàtiques dels deu anys d'història de la policia catalana.

En Carles i el Ricard, però, no van formar mai part de l'escamot setze. Els va tocar fer feines més "normals". Bàsicament vigilàncies estàtiques, però també, de tant en tant, tasques de vigilància als ferrocarrils de la Generalitat. "T'assignaven una línia. Agafaves un tren a l'origen i baixaves a una estació. Hi feies un tomb, i si no hi havia novetats, preniess el tren següent. I així fins arribar al final de la línia. I tornar a començar". Va ser fent un d'aquests serveis que en Carles es va trobar amb allò que per força s'havia de trobar un dia o altre: la primera detenció. I recordant-ho torna a riure. Aquest cop a tot riure. "No t'ho creuràs, no t'ho creuràs". I riu. "És que no t'ho creuràs; ¡vam enxampar un exhibicionista in fraganti! Nosaltres anàvem en un vagó. Érem dos. De sobte arribem a l'estació de la plaça de Molina, s'obre la porta i... ¿què tenim just al davant? Un paio amb la tita fora i tot de dones xisclant i corrent. Tal com surto li poso la mà a l'espatlla. El paio que es gira, i per comptes de resignar-se es resisteix i es posa violent. Ens l'enduem cap a un passadís, però ell és alt i corpulent, no es deixa emmanillar i prova de pegar al company. Trec la porra i li fumo un cop fort a sota del genoll. En teoria això l'hauria d'haver doblegat, però el paio com si res. Imagina't, a mi a l'Escola m'havien dit que amb aquell cop ja en tindria prou i ara... Vam optar per la via tradicional: tots dos damunt seu, fins que el vam emmanillar. Tot plegat va ser molt grotesc: els nostres barrets per terra, el paio amb la bragueta encara ober-

Deu anys després, la presència dels mossos al carrer continua sent mínima. C. PUÉRTOLAS

ta... I quan el vam portar a la comissaria de la policia espanyola resulta que ja el coneixien. El que ens faltava".

Un cop més, l'anècdota dona pas a la reflexió. "Nosaltres, els de la primera promoció, no vam tenir ningú que ens ensenyés. Bé, psicologia i sociologia, ens en van ensenyar molta, però de fer de policia, no. Cadascú ha hagut d'anar-ne aprenent com ha pogut, sobre la marxa. En altres cossos policials el jovenet sempre surt al carrer acompanyat d'un altre que ja té anys d'experiència. En canvi, nosaltres sortíem de dos en dos sense tenir-ne ni idea".

LA DESIL·LUSIÓ

La idea d'una manca de reconeixement de la feina d'aquells primers policies au-

Miquel Sellarès: Racionalitat, racionalitat, racionalitat

Primera director general de Seguretat Ciutadana i un dels principals experts en matèria policíaca de Catalunya. Veu crítica i insubornable. Acaba de signar una carta oberta adreçada a tots els polícies autonòmics i a la classe política catalana en general reclamant una nova etapa de consens per un model de policia més racional.

—*¿Té alguna cosa a veure l'actual cos de mossos amb el que va dissenyar el seu primer equip?*

—Hi ha punts que coincideixen amb el projecte que vam obrir, però evidentment no han aconseguit ni l'impacte social que nosaltres pensàvem ni el que nosaltres creïem que serien els mossos: una il·lusió col·lectiva del poble de Catalunya, un punt reeixit del procés de reconstrucció nacional. Des d'aquest punt de vista, és clar que el d'avui no és el nostre projecte. L'actual es regeix per la màxima del qui dia passa any empeny. El cos s'ha anat ampliant sense substituir altres forces policíques i generant duplicitats. S'ha començat la casa per la teulada. L'Ertzaintza, per exemple, ha assumit la vigilància de les presons basques quan ja s'ha desplegat pràcticament sobre tot el territori d'Euskadi. Aquí s'ha fet just a l'inrevés. Això ens porta a preguntar-nos quin delictes han comès els mossos d'esquadra perquè, al cap de deu anys, els posin a les presons.

—*¿Es recuperable aquell primer model?*

—Ja no sóc la persona ingènua de fa deu anys que va cometre el gravíssim error d'il·lusionar uns nois i unes noies fent-los creure que algun dia serien els polícies de Catalunya. Aquesta gent té dues opcions: deixar el cos de mossos i dedicar-se a una altra cosa, o bé continuar creient que és possible que algun dia la classe política i la societat civil s'adonin que aquest model de policia que han muntat és una irracionalitat de dalt a baix. Jo espero que hi hagi un canvi, i no per nacionalisme, sinó per eficàcia i racionalitat.

—*¿En quin termes cal plantejar les alternatives?*

—Cal anar a Madrid amb el paquet

Miquel Sellarès, ex-director general de Seguretat Ciutadana.

CARME PUÉRTOLAS

sencer. Això m'ho va dir abans de morir el coronel Escofet: "Us equivoqueu, esteu plantejant a Madrid únicament la qüestió dels mossos, i aquest no és el problema". El problema és tot l'ordre públic, el paquet sencer. I en el tema de la seguretat ciutadana, a Madrid, només hi hem anat a reclamar 250 mossos més o una petita competència. Cal anar a Madrid per negociar una organització de la seguretat ciutadana que inclogui els 20.000 efectius de seguretat que hi ha a Catalunya entre polícies locals, mossos, policia i guàrdia civil.

—*¿Això vol dir complementarietat entre cossos policíacs o substitució?*

—Ni l'una ni l'altra: racionalitat. Si complementarietat vol dir que la policia autonòmica sigui una policia auxiliar no calia que la fessin. ¿Substitució? Una persona amb la meua trajectòria hauria d'apostar per això. Però ara el que cal és racionalitzar: que tots els cossos de policia que actuen a Catalunya siguin dirigits per la Generalitat, que no hem d'oblidar que és el màxim representant de l'estat al Principat. Perquè, si no ho fa la Generalitat, ho farà l'estat. Tinc notícies que hi ha un esborrany sobre la taula del Ministeri de l'Interior de regionalitzar la

policia espanyola a tot l'estat. A cada comunitat autònoma els polícies de l'estat portarien un escut d'aquella comunitat i passarien a dependre d'un director general de seguretat, amb promocions estrictes d'aquella comunitat.

—*¿Es racional que els mossos continuïn dependent de la conselleria de Governació?*

—El primer gest de voluntat política que hauria de fer la Generalitat en matèria policíaca és la creació d'un Departament d'Interior. L'actual Departament de Governació és un magma en el qual hi ha la funció pública, l'administració local, la policia, els bombers, etc. Això no funciona enlloc. Cal un veritable departament de l'Interior que agrupés les competències en seguretat ciutadana, protecció civil, seguretat vial, bombers... Aquesta nova organització hauria d'anar complementada amb la creació de la figura del Comissari de Seguretat Ciutadana de Catalunya, per demostrar la voluntat de la

Generalitat d'assumir la responsabilitat de la seguretat a Catalunya. Per a fer tot això cal una cosa bàsica: un gran consens interior a Catalunya, similar al que hi ha hagut en el tema de la normalització lingüística. La seguretat ciutadana no pot ser una eina de lluita partidista. S'ha de recuperar l'esperit dels primers anys, quan era conseller Macià Alavedra i vam poder formar un equip on hi havia gent dels socialistes, del PSUC, d'Unió Democràtica i de Convergència.

—*¿La nova conjuntura política afavoreix un plantejament "d'ara o mai" pel que fa al model policia català?*

—No sols pel que fa a la policia. Ens trobem en una situació impresentable des del punt de vista autonòmic. Quinze anys després de l'aprovació de l'estatut, Catalunya no té resolts cap dels quatre grans eixos de la seva reconstrucció nacional: sistema de finançament, organització territorial, ordre públic i plena normalització lingüística. El problema de la policia ha de ser vist dins d'aquest marc global. Només amb aquesta visió àmplia es podrà aprofitar l'actual moment polític.

E. V.

Antoni Cruells: "No es pot fer una policia i de cop i volta posar-la al carrer"

Director General de Seguretat Ciutadana des de fa quatre anys i militant de Convergència Democràtica de Catalunya. La seva etapa coincideix amb la de major creixement de la policia autonòmica.

—¿Deu anys són molts o pocs per a jutjar els mossos d'esquadra?

—Ja comencen a ser suficients, tot i que aquests deu anys potser només són set, perquè durant el període 87-89 hi va haver un estancament molt gran per problemes amb l'estat. Aquest estancament ens va deixar tres anys sense noves promocions de mossos. L'any 89 teníem no encara 500 mossos. En els últims quatre anys hem arribat als 1.800 mossos.

—¿Quines són les cartes de presentació de la policia autonòmica després d'aquests deu anys?

—Organitzar 1.800 policies és difícil. Hem fet una gran feina d'organització interna. On més s'aprecia el canvi fet aquests últims anys és en infraestructura. Vam començar amb un únic edifici a Barcelona, d'uns 4.000 metres quadrats. Actualment en aquest edifici només hi ha la Direcció General, les sots-direccions i alguns serveis especials com els grups d'Informació i d'Intel·ligència. Tota la resta, l'edifici central de policia, és al carrer

Antoni Cruells, actual director general de Seguretat Ciutadana.

ARXIU

d'Àvila, on disposem d'un immoble moderníssim de 14.000 metres quadrats, dels quals uns 8.000 ja funcionen a tot ritme. Igualment disposem d'edificis a Girona, Tarragona i Lleida. S'han fet grans inversions en parc mòbil, material, armament, etc. En el camp de la formació cal esmentar també la formidable inversió de la Generalitat en l'Escola de Policia de Mollet del Vallès.

A l'hora de fer balanç també és impor-

tant de remarcar una cosa: hem trencat la creença que a Catalunya ningú no volia ser policia ni militar. Cada vegada que hem convocat una nova promoció de mossos hem tingut una mitjana de 3.000 aspirants, i enguany, 5.000.

I finalment, és clar, hi ha un gran canvi en les feines que es realitzen. Vam començar vigilant edificis, i avui podem dir que ja tenim 400 mossos treballant directament en tasques d'investigació, sigui de paisà o d'uniforme. Vol dir que treballen, en major o menor mesura, de policia judicial. I d'aquests 400, 200 actuen en unitats molt especialitzades com menors, jocs i espectacle, droga, consum, medi, patrimoni, intel·ligència, informació... i anem formant unitats sobre delictes contra la dona i delictes econòmics.

—De totes maneres, per la gent del carrer els mossos no són la policia de referència. Deu anys després, si t'entren a robar a casa has de trucar la policia "nacional"... ¿Això de qui és culpa?

—El que no es pot fer és agafar una policia i de cop i volta posar-la al carrer. En aquests moments disposem de les brigades d'investigació, que són la columna vertebral que pot donar lloc al desplegament territorial. Sense elles no seria possi-

blonòmic tenyeix la conversa. "La primera desil·lusió va venir quan vam comprovar que passés el que passés els mossos que provenien de la Diputació sempre estaven per damunt nostre en l'escalafó. Per nosaltres era incomprensible, va haver-hi un moment que semblava que com menys nacionalista més pujaves". El ressentiment i l'amarguesa es fan presents en la veu d'en Ricard, que avui encara és agent de l'escala bàsica, igual que el primer dia que va entrar: "M'he presentat a totes les convocatòries per ascendir a caporal. En totes m'han suspès, i he vist com em passaven al davant enxufats i acabats d'arribar. Això no els ho perdonaré mai". En Carles també es posa seriós. A tots dos els vénen a la memòria els moments més difícils. Horaris duríssims. Torns irracionals. "Al principi només teníem festa un cop per setmana. De cada set diumenges en descansaves un, i per tenir un cap de setmana sencer havies de treballar catorze dies seguits. Després va canviar i vam passar a fer torns de dotze hores seguides. Treballaves quatre dies i en descansaves dos. Però al cap d'una setmana havies penat 56 hores. Per a molts el cost personal d'aquells anys

ja és irrecuperable. Hem perdut amics, xicotes i alguns fins i tot la dona. Vam pensar molt, i mai no ens ho han reconegut".

La solució del problema dels horaris no va arribar fins fa poc més de quatre anys, de la mà del tercer director general, Francesc Gordo. Torns de vuit hores, cinc dies a la setmana, i un sou base entre les 140 i les 150 mil pessetes. "Aquest va ser un moment feliç des del punt de vista laboral; ho vam viure amb un cert retorn de la il·lusió", reconeix en Carles. "Sí —el Ricard s'afanya a posar-hi el contrapunt—, però de seguida va arribar la tercera promoció (la del 89) i es van acabar les il·lusions". És quan es comencen a crear les brigades d'investigació. "En un moment com aquest esperes que et paguin tot el que has fet d'alguna manera... un ascens, o que et destinin a alguna de les noves brigades. No sé, alguna cosa que millori el teu status dins el cos i que et doni una major qualitat de vida. Però no, res de res. Llavors decideixes que potser el millor és de dedicar-se a sobreviure i anar fent. I prou".

I ve la quarta promoció, i la cinquena... El cos es fa gran, ja no tothom es coneix,

L'assignatura pendent dels mossos és esdevenir una policia i de cop i volta posar-la al carrer.

ble. Això no vol dir que podríem estar molt més avançats, però cal recordar que s'arrossega un retard important per aquells tres anys d'estancament de què parlava. Hi ha uns condicionaments polítics, hi ha una Junta de Seguretat, hi ha un estat, i has d'agafar allò que et deixen agafar i no precisament allò que tu voldries. S'ha de ser conscient que va ser l'estat qui va imposar que els mossos assumís el desplegament penitenciari...

—*¿Però no és frustrant que quasi un 80% de les noves promocions de mossos s'hagin de dedicar a vigilar presons?*

—Els centres penitenciaris són una competència del govern de la Generalitat, i un moment o altre n'havia d'assumir la vigilància. Es va optar, per una colla de condicionants, per assumir-la ara. Això no és dolent.

—*Però és frustrant...*

—No, no, tampoc. És possible que una part dels mossos que es troben vigilant els centres penitenciaris es puguin sentir frustrats. No dic que no. Però havent-hi promocions tan continuades un mosso difícilment estarà més d'un any vigilant un centre penitenciari. Com a màxim hi pot estar dos anys, això és una realitat com un temple. Per la Direcció General no és preocu-

pant, perquè el treball que com a policia es pot considerar més insatisfactori, ja l'hem assumit. A partir d'ara ja només poden venir coses bones, com el desplegament territorial.

—*No falten experts que diuen que manca un model de policia clar a Catalunya. Segons vostè, ¿el model català és de substitució o de complementarietat?*

—Indiscutiblement de substitució. Substitució i coordinació. Hi ha unes tasques que corresponen a l'estat de forma exclusiva: terrorisme, delictes fiscals, documentació (DNI i passaport), fronteres, aeroports, ports. En aquestes temes no podem substituir les forces de seguretat de l'estat. Però en tot el que no sigui això, el model de policia català s'ha de basar en la suma de les policies locals i la policia autonòmica. Si no, no tindrien cap sentit les grans inversions fetes en els últims anys.

—*Però vostè ¿entèn que el ciutadà no tingui la percepció que s'avança cap a aquest model?*

—És lògic, perquè el ciutadà no se n'adonarà fins que ens despleguem sobre el territori. Fins ara hem estat fent la columna vertebral: les unitats d'investigació. Ara ja podem anar al territori per a exercir les competències que ens pertocuen. En les

zones menys poblades això serà molt ràpid, però en les comarques que envolten Barcelona serà molt més lent.

—*Suposo que com a director general està especialment interessat perquè el tema dels mossos estigui dins el paquet autonòmic que el president Pujol ha presentat com a irrenunciable en la pròxima legislatura...*

—En primer lloc cal dir que tant interès hi té el director general com la consellera de Governació. Sobre la pregunta, cal dir que últimament hi ha hagut un bon clima de diàleg amb l'estat, i jo crec que aquesta legislatura ha de ser clau en el desplegament i la consolidació dels mossos d'esquadra, i marcarà la pauta del que seran els mossos en el futur.

—*Parlant de futur, ¿com veuria la hipotètica creació d'un Departament d'Interior de la Generalitat del qual depengués la policia autonòmica?*

—Per la Direcció General no és cap problema estar incorporada a una conselleria o una altra. Sí que és veritat que a tot arreu les policies estan dins un Ministeri d'Interior, però aquesta és una qüestió que pertoca al president del govern de la Generalitat.

E. V.

ni se saluda amb el nom pels passadissos. D'una banda hi ha els comandaments. D'una altra els qui tenen la sort de treballar de paisà. I finalment els qui s'han de posar l'uniforme cada dia, igual que sempre. Llei de vida.

“I és clar, després hi ha això de no poder fer de policia de debò”. Sí, després hi ha això. “Si detens un delinqüent en ple robatori, no el pots portar davant el jutge perquè no ho accepta. L'has de portar a la policia i ells ja en fan el que convingui. És frustrant”, es queixa en Ricard.

Però és en Carles qui mata el tema. I de pas, sense saber-ho, posa final a la conversa: “Mira, jo he arribat a la conclusió que aquesta és una qüestió política i que no m'hi capficaré més. I si la Generalitat no ho té clar, que són els primers que ho han de tenir... ¿Com es comprèn que ara gairebé la tercera part del cos es dediqui a vigilar presons? Mira, ¿saps què? Jo sóc un funcionari i faré el que em manin que haig de fer. Això sí, sempre continuaré reivindicant que els mossos puguin fer de policia integral”.

Eduard Voltas

autèntica policia integral.

CARME PUERTOLAS